

РЕШЕНИЕ

№ 13061

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110132660 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал.1 във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответното „Т.С.“ ЕАД, че ищецът Е. Б. С. не дължи принудително изпълнение на сумата 1250 лв. за главница, представляваща част от парично вземане за главница в общ размер 3208,61 лв., удостоверено в изпълнителен лист от 27.11.2012 г., издаден по ч.гр.дело № 12497/2012 г. по описа на СРС.

Ищецът твърди, че в полза на ответното дружество е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело №4215/2012 г. по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл тригодишен, евент. петгодишен давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено. Претендира съдебни разноски.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Счита, че е приложим срока по чл. 117, ал.2 от ЗЗД. Намира, че давността е прекъсната, вкл. с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. Претендира съдебни разноски.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта право, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притежание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става

по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Принудителното събиране на всяка месечна удържа, в изпълнение на наложен заповор, представлява действие, което изгражда изпълнението на принудителния способ заповор, поради което ежесмесчно прекъсва преклузивния срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и този по 117, ал. 2 от ЗЗД.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, заповорът върху движима вещь или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

Не се спори, а и от писмените доказателства се изяснява, че по заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 22.06.2012 г., издадена по ч.гр. дело № 12497/2012 г., СРС, е издаден изпълнителен лист на 27.11.2012 г., съгласно който ищецът Е. Б. С. е осъден да заплати на ответника „Т.С.“ ЕАД сумата 3208,61 лева - главница, ведно със законна лихва от 21.06.2012 г. до изплащане на вземането, 894,74 лева – мораторна лихва, и 182,07 лева - съдебни разноси.

От изп. дело № 4215/2012 г. по описа на ЧСИ С.Я., с рег. № № на КЧСИ се установява, че „Т.С.“ ЕАД е подало на 06.12.2012 г. молба, по която е образувано срещу Е. Б. С. изпълнителното производство, с предмет принудително изпълнение на сумите по изпълнителния лист. Видно от молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ- да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение. С оглед липсата на данни кога е влязла в законна сила заповедта за изпълнение следва да се приеме, че това е най-рано датата, на която е издаден изпълнителния лист – 27.11.2012 г. Предвид това срокът по чл. 117, ал.2 от ЗЗД изтича на 27.11.2017 г., който срок е прекъснат с подаване на молбата за образуване изпълнително дело. Относимо за приложимото право към 2012 г. даденото тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г. за това, че образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече. В случай, че изп. производство е прекратено на осн. чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК погасителната давност започва да тече от датата на прекратяване на изп. дело, тъй като до този момент е спряна (вж. Решение №252/17.02.2020г. по гр.д. № 1609/2019г. по описа на ВКС, III г.о.). Разясненията по приложението на закона, дадени с ТР №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК са приложими след 26.06.2015 г. и по отношение на висящите изпълнителни производства.

В хода на изпълнителното производство се установява, че след 06.12.2012 г. е връчено заповорно съобщение на 20.03.2013 г. на третото задължено лице за наложен заповор парични вземания на длъжника при „Б. Дск“ ЕАД, който по-късно е вдигнат, но до размера на получаваната пенсия на длъжника. Видно от молба от 23.04.2013 г. на длъжника-ищец С., същият заявява, че доброволно ще погасява дълга по изп.дело като внася месечно 30 лв. От приходен касов ордер №16474/20.06.2013 г. е видно, че длъжникът е заплатил по изп. дело сумата 30 лв., с основание на плащане „част.пог.по ИД №4215/2012“; също така – на 14.08.2013 г., на 20.11.2013 г., 40 лв. на 11.03.2014 г. От извлечение за кредитен превод на л. 53 от изп.дело се установява, че на 27.06.2016 г. е постъпила по сметка на ЧСИ сумата 106,22 лв. с платец „Б. Дск“ ЕАД. Постъпила е на 04.02.2016 г. молба на вискателя – ответник, с която за явява да се извършат конкретни изпълнителни действия – заповор върху трудово възнаграждение, опис на движими вещи. С молба от 23.01.2017 г. вискателят е поискал налагане на заповор върху банкови сметки на длъжника, трудово възнаграждение и/или заповор на пенсия. С разпореждане от 20.01.2019 г. на ЧСИ е насрочен опис на движими вещи на длъжника, за което последният е уведомен на 01.03.2019 г. С молба от 06.12.2019 г. /л.65 изп.д./ и 29.10.2021 г. вискателят е поискал налагане на заповор върху парични вземания на длъжника.

Установените фактически положения по делото дават основание на съда да приеме по отношение твърдението за настъпила перемция на изп.дело след 23.01.2017 г., че срокът по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК изтича на 23.01.2019 г. Преди тази дата, на 20.01.2019 г. е насрочен опис на движими вещи на длъжника, но това не представлява изграждащо

изпълнителния способ „изпълнение върху движими вещи на длъжника“ действие или такова, насочено пряко към имуществената сфера на длъжника . Изпълнително действие, прекъсващо давността, е извършването на описа, но протокол за това няма, респ. не е осъществен. Ето защо съдът приема, че на 23.01.2019 г. изпълнителното производство е прекратено по силата на закона, тъй като в срок две години не са извършени изпълнителни действия. Тъй като към 26.06.2015 г. изп. дело е висящо, то нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В конкретния случай това е датата 23.01.2017 г., когато взискателят е подал молба за извършване на действия по изпълнението, а считано от тази дата и като се съобрази, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., давностният срок е спрял, на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г., приложимия давностен срок изтича на 02.04.2021 г. На 06.12.2019 г. е подадена молба от взискателя за прилагане на изпълнителен способ – запор на вземания на длъжника. Тази молба прекъсва давностния срок. За това следва да се съобразят разясненията по приложението на закона, дадени с Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, че настъпилата перемпция е без правно значение за института на погасителната давност. Безспорно, след прекратяване на изпълнителното дело започва да тече нов давностен срок за удостоверените в изпълнителния лист парични вземания, но този срок е прекъснат с молбата от 06.12.2019 г., с която се заявява продължаване на принудителното изпълнение. С решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО се приема, че погасителната давност и перемпцията са различни институти, а погасителната давност се прекъсва и след настъпила перемпция, когато взискателят е посочил нов изпълнителен способ. Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните изпълнителни действия по този способ, а задължението му не отпада само защото по искането не е образувано ново изпълнително дело. Ето защо прекъснатата на 06.12.2019 г. новата петгодишна давност изтича на 06.12.2023 г. Към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК не е изтекъл приложимия давностен срок за паричните вземания по изпълнителния лист, поради което исковата претенция като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника деловодни разноски за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в минималния размер по чл. 25 НЗПП – сумата 100 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. Б. С., с ЕГН:*****, с постоянен адрес: (адрес) , срещу „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК....., със седалище и адрес на управление: (адрес), иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Е. Б. С., с ЕГН:*****, не дължи принудително изпълнение на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК....., на сумата 1250,00 лева за главница, представляваща част от парично вземане за главница в общ размер 3208,61 лева, удостоверено в изпълнителен лист от 27.11.2012 г. по ч. гр. дело № 12497/2012 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Е. Б. С., с ЕГН:*****, с постоянен адрес: (адрес) , да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК....., със седалище и адрес на управление: (адрес), на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноски.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____